

Economia i divisió social

Des que el tema de la crisi econòmica que estem patint és a nivell de carrer, es freqüent escoltar comentaris o opinions que expressen el convenciment que no serà possible en el futur gaudir de una indústria de manufactura i de transformació ferma, com la que fins fa poc ens havia permès crear riquesa i llocs de treball.

Aquests tipus d'opinions i comentaris, però, no estan tan sols a nivell de carrer; també estan en els mitjans de comunicació. Deixant a part els portaveus de l'apocalipsi que sempre proliferen en les situacions difícils i, òbviament, contribueixen a enrarir encara més la situació, hi ha, com dèiem, un corrent d'opinió generalitzat que pensa que mai més podrem tenir "les fàbriques".

S'argumenta que no podem competir contra la mà d'obra barata de països com la Xina, o contra la tecnologia alemanya o japonesa, o contra l'empenta dels EUA, i s'afegeix que, simplement, serem un país de "turistes" i que, a tot estirar, quan d'aquí a uns anys, la crisi hagi desaparegut i tornin les vaques grasses, el "totxo" ens ajudarà una mica. Menys que fins ara, és clar, però una mica sí, ja que a la demanda interna s'hi afegirà la dels ciutadans comunitaris que buscaran descans a recer del nostre bon clima.

A banda de la bondat o manca de bondat d'aquestes previsions, bondat en el sentit d'encert des d'un punt de vista econòmic, és evident que transllueixen un estat d'ànim col·lectiu força deteriorat. Fins a cert punt fàcil d'entendre en una època difícil com aquesta, però difícilment justificable si no s'aprofundeix una mica en la realitat social que ens envolta.

En primer lloc no em sembla pas que ens interressi oferir

mà d'obra barata a les grans multinacionals, qui vol ser un treballador mal pagat? Aquesta època ja ha passat, tots volem un bon nivell de vida i això no té pas marxa enrere. Ningú està disposat a renunciar al que ja tenim, com és ben comprensible. D'altra banda, es parla d'un país de "turistes", com si el turisme fos una indústria de segona divisió, menys digne que fabricar cotxes o motos, per exemple.

En segon lloc, què ens impedeix ser tan competitius com Alemanya, el Japó o altres països semblants? Estem geogràficament situats de manera estratègica, tenim gent amb una formació excel·lent,...., on rau el problema?, per què no podem progressar en el nostre nivell de competitivitat i avançar en el món econòmic?, què justifica tant desànim en l'opinió pública?

Òbviament, hi ha moltes causes, però totes amb un denominador comú: la nostra Societat està dividida entre la cultura de la subvenció i la necessitat de l'esforç per progressar i, lamentablement, des de Madrid no es prenen les decisions necessàries per decantar la balança del cantó de l'esforç, de la competitivitat i de l'empenta. S'estimen més subvencionar l'atur rural o la proliferació de funcionaris, entre altres polítiques properes a la "sopa boba", que afrontar els problemes, no fos cas que ho plantegessin malament i les urnes els passessin factura. Tot plegat ben lamentable.

JOAN PALÉ I LLISTUELLA

Membre de CatConsulting
 Director General de Quality
 Assessment Enterprises
 dgpaie@aeq-consulting.es

